

Sygn. akt I CSK 293/22

POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z powództwa D. E.
przeciwko Spółdzielni [...] w S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 31 stycznia 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 15 stycznia 2021 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanej Spółdzielni [...] w S. na rzecz powoda D. E. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 15 stycznia 2021 r. Sąd Apelacyjny w [...] w sprawie z powództwa D. E. przeciwko Spółdzielni E. w S. o zapłatę na skutek apelacji Pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w B. z 6 września 2019 r. oddalił apelację.

Skargę kasacyjną na powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego w [...] złożyła Pozwana, zaskarżając orzeczenie w całości i zarzucając naruszenie art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art., 327¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Skarżąca wskazała, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, wniosła o uchylenie wyroku Sądu II instancji w całości i przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu. W

odpowiedzi na skargę kasacyjną Powód wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania oraz o zasądzenie od Pozwanej na rzecz Powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej, powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów, kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca Spółdzielnia przytoczyła przesłanki wskazane w art. 398⁹ § 1 punkt 4 k.p.c., a więc oczywistą zasadność skargi.

Oparcie wniosku na tej przesłance wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z: 22 stycznia 2008 r., sygn. akt I UK 218/07; 26 lutego 2008 r., sygn. akt II UK 317/07; 9 maja

2008 r., sygn. akt II PK 11/08; 21 maja 2008 r., sygn. akt I UK 11/08; 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08).

Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się „oczywistość” naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (zob. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z: 5 września 2008 r., sygn. akt I CZ 64/08; 19 grudnia 2001 r., sygn. akt IV CZ 200/01; 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 37/08).

Oczywistej zasadności skargi kasacyjnej Skarżąca w niniejszej sprawie upatruje w tym, iż Sąd II instancji nie rozpoznał wszystkich zarzutów apelacyjnych podniesionych w apelacji. Z powyższych względów doszło do nieprawidłowej kontroli apelacyjnej wyroku Sądu I instancji i zaskarżone orzeczenie w rozumieniu Pozwanej w sposób oczywisty narusza przepisy postępowania tj. art. 378 § 1 k.p.c. oraz art. 327¹ § 1 k.p.c. Twierdzenie to jest chybione. Przede wszystkim sąd rozpoznający apelację może w sposób ogólny odnieść się do zarzutów. Z obowiązku wynikającego z art. 378 § 1 k.p.c. nie wynika konieczność osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu orzeczenia każdego argumentu podniesionego w apelacji. Za wystarczające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone, przed wydaniem orzeczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z 29 października 2020 r., sygn. akt V CSK 215/20, niepublikowane). Sąd rozpoznający apelację nie miał kompetencji do rozstrzygania co do wniosków o zawezwanie do próby ugodowej. Nadto, jeżeli zostały złożone dwa, to nie budzi wątpliwości, że pierwszy z nich przerwał bieg przedawnienia, tym samym badanie skuteczności drugiego zawezwania do próby ugodowej nie ma znaczenia dla sprawy.

W tej sytuacji uznać należy, że skarżąca nie wykazała istnienia powołanych w skardze kasacyjnej przesłanek uzasadniających przyjęcie jej do rozpoznania.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji, z uwzględnieniem wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 30 maja 2007 r. (Dz.U. Nr 106, poz. 731), o kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 2 pkt 6 w zw. z §

10 ust. 5 pkt 2 oraz § 15 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 ze zm.).

Z uwagi na treść art. 29 § 2 i 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2021 r., poz. 1904) Sąd Najwyższy, nie mając kompetencji do pominięcia stosowania przepisów ustawy oraz mając na względzie niepodważalność powołania sędziego na podstawie art. 179 Konstytucji RP, odstąpił od oceny prawidłowości powołania sędziów w składzie Sądu *ad quem*, a w konsekwencji ważności postępowania czy skuteczności orzeczenia z powyższych względów, co wynika z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 7 października 2021 r., sygn. K 3/21. Powyższe nie pozwalają bowiem na ocenę kryteriów odnoszących się do okoliczności wyboru kandydatów na stanowisko sędziowskie przez Krajową Radę Sądownictwa, a w konsekwencji kwestionowanie skuteczności powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego przez Prezydenta RP, a tym samym ubezskutechnienia inwestytury, czego nie mogą w szczególności uzasadniać kryteria wskazane w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 19 listopada 2019 r. w sprawach połączonych C-585/18, C-624/18 i C-625/18, A.K. przeciwko Krajowej Radzie Sądownictwa oraz C.P., D.O. przeciwko Sądowi Najwyższemu (ECLI:EU:C:2019:982).